

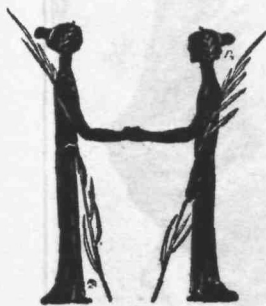

★ ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΟΣ ★

ΔΥΟ ΕΡΩΤΕΣ

Ἀφιερῶται
Τῷ Κ. Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛῷ

I

ΕΛΛΗ ἦτο παιδίσκη δεκαπενταέτις, λεπτοκαμωμένη μετὰ τὴν καστανὴν βοστρυχὴν κόμην πίπτουσαν ἀκόμη λυτὴν ἐπὶ τῶν ὤμων, μετὰ ὀφθαλμοὺς ὀνειροπόλους καὶ γλυκεῖς· ἐφαίνετο ὅτε μὲν ὡς παιδίον καὶ ἄλλοτε ὡς νεάνις. Μονογενὴς, ἐμεγάλωσε ἐν τῇ ἡσυχῇ πα-

τριζή οἰκίᾳ χωρὶς τὰ θορυβώδη παιγνίδια τῶν οἰκογενειῶν μετὰ τὰ πολλὰ ἀδέλφια καὶ ἀπέκτησε χαρὰν καὶ ἡρεμον, συνειθίστατο ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας εἰς τὴν μόνωσιν καὶ τὴν συναναστροφὴν μετὰ τῶν μεγάλων, πρῶγμα ὅπερ τῇ προσέειδε σοβαρότητα ἀσυμβίβαστον κάτωθεν μετὰ τὴν ἡλικίαν της. Δὲν ἦτο πολὺ συχνὰ εὐθύμος οὐχὶ ἐλλείψει φυσικῆς εὐθυμίας, ἀλλ' ἐλλείψει εὐθύμου περιβάλλοντος. Ὁ πατήρ της σοβαροῦ καὶ αὐστηροῦ χαρακτήρος δὲν ἐνεθάρρυνε κατόλου τὰς ἐκρήξεις τῆς φαιδρότητος τὰς τόσον φυσικὰς εἰς τὴν μικρὰν ἡλικίαν καὶ ἡ μήτηρ της, μελαγχολικὴ γυνὴ, ναυαγὸς τῆς ζωῆς συνεπείᾳ ἀτυχημάτων τὰ ὅποια ἡ κόρη της δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ, δὲν ἦτο διόλου κατὰλληλος σύντροφος διὰ νεαρὰν κόρην.

Ἡ Ἑλλή εἶχε συμμαζεῦσθαι τὸν τρόπον τινὰ εἰς ἐαυτήν.

Μένουσα συνήθως ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἐδεώρει μεγάλην τῆς διακτέδασιν ὅταν ἡ θεὰ της Κλειώ, σύζυγος ἀγαθῆ συνταγματάρχου καὶ ἀτεκνὸς ἤρχετο νὰ τὴν παραλάβῃ μετ' αὐτῆς εἰς περίπατον. Ὁ περίπατος αὐτὸς ἐποικίλλεν ἀναλόγως τῆς ἐποχῆς· τὸν χειμῶνα διὰ τῆς ὁδοῦ Σταδίου μέχρι τῆς Πλατείας Συντάγματος ὅπου εὗρισκον τὸν συνταγματάρχην ἐγκαθιδρυμένον εἰς τὴν συνήθη του θέσιν ὑπὸ λικαδὰ μετὰ τὸ μαπτίγιον εἰς τὴν χεῖρα καὶ τὸν σκύλλον του εἰς τὸ πλευρόν. Τὴν ἀνοίξιν εἰς τὸν Βασιλικὸν κήπον καὶ τὸ καλοκαίρι εἰς τὰ τραπεζάκια τοῦ καφενείου τῆς Πλατείας τῆς Ὀμονοίας, πλατεῖαν ὀλίγα βήματα μόνον ἀπέχουσαν τῆς κατοικίας τῆς θείας ἥτις οὐσα πολὺσαρχος ἐδυσφόρει βαδίζουσα καὶ ὅπου

ὁ συνταγματάρχης εἶχε μεταθέσει τὸ κέντρον του, προσηλωμένος ὅμως πάντοτε ἐπὶ μιᾷ καθέκλας μετὰ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπλανεῖς, τὸ κρᾶνιον κενὸν ἀκέφρων, ὀλιγόλογος καὶ σκυφτός.

Ἡ συρίκτρα τοῦ φύλακος τοῦ Βασιλικοῦ κήπου εἶχε σημάνει τὴν ὥραν τῆς ἐξόδου τῶν περιπατητῶν· αἱ παιδαγωγοὶ ἔσυρον τὰ παιδιά πρὸς τὴν ἐξοδὸν· ὅλος ὁ κήπος εὐωδίαζεν ἀπὸ τῶν πλούσιων ἄρωμα τῶν ἀνθισμένων λεμονεῶν καὶ πορτοκαλεῶν· τὰ ἀπριλιάτικα ῥόδα ἤνουν τὴν ἰδικὴν τῶν εὐωδίων μετὰ τὴν τῶν ἄλλων ἀνθέων καὶ καθίστων τὴν ἀτμοσφαῖραν μεθυσιζήν.

Ἡ Κα Κλειώ ἐκλινδοῦσε τὸ βαρὺ σῶμα της ζωηρότερον βαδίζουσα πρὸς τὴν θύραν τοῦ κήπου καὶ ἡ Ἑλλή πλησίον της ἐλαφροπατοῦσα ἐφαίνετο μικροτέρα καὶ παιδικωτέρα ἀκόμη ἐκ τῆς ἀνομοιότητος. Μόλις εἶχον κάμει ὀλίγα βήματα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κηφιστοῦ, ἡ Κα Κλειώ ἀνεγνώρισεν ἐντὸς ἀμέλειαν τὸν συνταγματάρχην.

«Δημητράκη!» ἐφώνησεν.

Ἡ ἄμαξα ἐττάθη καὶ ὁ συνταγματάρχης κατῆλθε καὶ διηυθύνθη πρὸς τὰς κυρίας. Δὲν ἦτο μόνος. Συννοεῦτο ὑπὸ νέου ἀξιοματικῶ τοῦ πυροβολικοῦ. Ἐγείρεται καὶ παρουσίατε τὸν νέον· «ὁ Κορ Θωμίδης», εἶπε— «ἡ ἀνεψιά μου δεσποινὶς Ἑλλή». Ὁ κύριος Θωμίδης ἠθέλησε νὰ τεῖνῃ τὴν χεῖρα, ἀλλ' ἡ Ἑλλή ὑπεκλίθη ψυχρῶς. Τότε ἐκεῖνος ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸ πλίκιον χαιρετήσας στρατιωτικῶς, ἐνῶ τὸ βλέμμα του ἐξέφραπεν ἀπογοήτευσιν. — Ἐχωρίσθησαν.

Τὶ συνέβη εἰς τὴν ψυχὴν τῆς μικρᾶς Ἑλλῆς· Τίς δύναται νὰ ἐξηγήσῃ τὸ μυστήριον τοῦ γεννωμένου ἔρωτος; Πῶς γίνεται ὥστε ὁ χθὲς ἀκόμη ἄγνωστος νὰ ἐντυπωθῇ τόσον βαθέως εἰς τὸν νοῦν καὶ νὰ καταλάβῃ τοιαύτην θέσιν ἐν νῇ καρδίᾳ; Ἡ παιδίσκη ὀλιγώτερον παντὸς ἄλλου τὸ ἐγνώριζε· τὸ γεγονὸς ἦτο μόνον ὅτι ἡ εἰκὼν τοῦ νεαροῦ ἀξιοματικῶ μετὰ τὰ ἀπογοητευμένα—ὡς τῇ ἐφάνησαν—μάτια, μάτια μαῦρα, ἐξόχως ἐκφραστικὰ καὶ ὠραῖα—ἡ εἰκὼν του δὲν τὴν ἐγκατέλιπε πλέον.

Τὸ θέρος διεδέχθη τὴν ἀνοιξιν καὶ ἡ ζωὴ τῆς Ἑλλῆς ἐξηκολούθει ἡ αὐτὴ μετὰ τὰς ἰδίας ὡς ἐκ τῆς ἐποχῆς μόνον παραλλαγὰς. Ἐκάθητο πάλιν εἰς τὰ τραπεζάκια τῆς Ὀμονοίας μετὰ τῆς θείας καὶ τοῦ θείου, μετὰ τὴν διαφορὰν ὅτι τὴν τὴν καρδίαν της ἀνεζητεῖ μίαν συνάντησιν καὶ ἓνα χαιρετικὸν προσώπου, ὅπερ ὅμως σπανίως ἐφαίνετο.

Τὸ θέρος ἐκεῖνο ἰταλικὸς μελοδραματικὸς θάνατος

εἶδε παραστάσεις εἰς τὸ θέατρον τῶν Ὀλυμπίων. Ὁ πατὴρ τῆς Ἑλλης, ἐμμανὴς λάτρης τῆς μουσικῆς, συχνὰ μετέβαινε εἰς αὐτό, παρελάμβανε δὲ μετ' αὐτοῦ καὶ τὴν Ἑλλην θέλον νὰ δώσει εἰς αὐτὴν—ὡς ἔλεγε—τὸ γούστο καὶ τὴν πρὸς τὴν μουσικὴν ἀγάπην. Ὡς τῆς ἐσφαλμένης ἰδέας ὅτι μόνον τὰ ἐλαφρὰ γαλλικὰ ἀνήθηκα ἔργα εἶνε ἐπικίνδυνα διὰ τὰ κορίτσια! Εἰς τὰ ἐντελῶς ἀθῶα πλάσματα εἶνε ἀκατανόητος ἡ ἀνηθικότης αὐτῶν, ἀλλὰ πόσον ἐξάπτει τὴν φαντασίαν ἡ ποθητὴ καὶ γλυκεῖα μουσικὴ καὶ πόσον εἰσδύει εἰς τὴν ψυχὴν ἡ μελωδία τῆς ἰταλικῆς μουσικῆς!

Εἰς τὰ διαλείμματα τῶν πράξεων, μὲ τὸν νοῦν ἡμιχαλισμένον ἀπὸ τὰς περιπαθεῖς ἐκεῖνας μελωδίας, ἡ Ἑλλὴ ἐγένετο εὐτυχὴς ὅταν διέκρινε μεταξὺ τῶν ὁμίλων τῶν ἀξιωματικῶν τὸν κ. Θωμίδην ὅστις τὴν ἐχαιρέτα μακρόθεν πάντοτε. Ἐπλάττεν ὄνειρα, ἐσχημάτιζεν ἀόριστα σχέδια διὰ τὸ μέλλον· ἦτο τὸσον παιδί! οὐδὲ ἡ ἰδία ἐγνώριζε τί ἠθέλεν· ἦτο μόνον εὐτυχὴς ὅταν μετὰ τὰς γλυκεῖας μελωδίας τὰς ὁποίας ἤκουσε, συνήντα τὸ ὥραϊον ἐκεῖνο πρόσωπον καὶ ἀνταπέδιδε τὸν πλήρη σεβασμὸν χαιρετισμὸν του!

Μίαν ἐσπέραν—περὶ τὰ τέλη Αὐγούστου—τὸ βλέμμα τῆς τὸν ἀνεξήτητον ἐν μέσῳ τῶν ἄλλων καὶ δὲν τὸν εὔρε. Ἦτο ἡ εὐεργετικὴ τῆς ὑψιφώνου καὶ οὐδεὶς ἐκ τῶν τακτικῶν θαμνῶν τοῦ θεάτρου ἔλειπεν. Ἡ Ἑλλὴ παρεξενεύθη, τὸ θέατρον ἦτο ὑπερπληρὲς καὶ ὅμοιοι σχηματισμένοι ἐκ τῶν συνήθων συντρόφων του κατεῖχον τοὺς διαδρόμους· αὐτὸς ἔλειπε. Εἰς τὴν ἔξοδον τέλος τὸν διέκρινε, τὸν εἶδεν ὅχι μόνον, ἀλλὰ συνοδευόμενον καὶ βαδίζοντα πλησίον κυρίας εἰς τῆς ὁποίας τὸ πλευρὸν εὗρίσκετο μεσήλιξ κύριος, ὁ σύζυγος, προφανῶς. Ἡ καρδιά τῆς Ἑλλης συνεσφίχθη ἀποτόμως καὶ ὀδυνηρῶς. Ἦτο προαίσθημα:

Τὸ θέατρον ἐτελείωσε τὰς παραστάσεις του, τὸ φθινόπωρον ἐπῆλθε. Μίαν ἡμέραν, ἐν ἀπόγευμα ὅπου ὁ ἀνεμος στοβιλιζόμενος μανιωδῶς ἀπέστα τὰ φύλλα τῶν δενδρῶν, τὰ πρῶτα φθινοπωρινὰ κίτρινα φύλλα, ἡ Ἑλλὴ καθημένη πλησίον τῆς φλυαρούσης μετὰ τῆς μητρὸς θείας τῆς, ἤκουσεν καὶ ἠσθάνθη τὴν πρώτην θλίψιν εἰς τὴν πτωχὴν καὶ μικρὰν καρδοῦλα τῆς. Τὸ γεγονός, τὸ σκάνδαλον τῆς ἡμέρας, ἦσαν οἱ ἔρωτες τοῦ Κου Θωμίδου μετὰ γνωστῆς κυρίας τῶν Ἀθηνῶν. Καὶ αἱ λεπτομέρειαι καὶ αἱ τρέλλαι τοῦ γνωσθέντος ἐρωτικοῦ εἰδυλλίου, ἦσαν τὸ θέμα τῆς συνομιλίας τῶν δύο ἀδελφῶν, αἵτινες οὐδεμίαν εἶδον προσοχὴν εἰς τὴν μικρὰν συμμαζευμένην Ἑλλην.

Ἡ παιδικὴ τὸ ἐσπέρας ἐκεῖνο ἔμεινε νῆστις καὶ τὴν νύκτα δὲν κατώρθωσε νὰ κοιμηθῇ. Τὴν πρωΐαν ἐνθ' ἐκτένιζε τὰ μακρὰ καστανὰ μαλλιά τῆς ἀφῆκε τὸ κτενὶ νὰ πῆσῃ τῶν χειρῶν τῆς καὶ κατελήφθη ὑπὸ σιγανῶν λυγμῶν· ἐκάθησεν εἰς τὸ ἀγαπημένον χαμηλὸν κάθισμα πλησίον τῆς κλίνης τῆς, ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπ' αὐτῆς καὶ ἔκλεισεν, ἔκλεισεν ἐπὶ μακρόν, σιωπηλῶς, ἐνθ' αὐτὰ μαλλιά τῆς λυμένα τῆς ἐκάλυψαν τὸ πρόσωπον καὶ τοὺς ὤμους, ὡς ἐάν ἐπρεπε νὰ κρύψουν, νὰ σκεπάσουν ἀπὸ ὅλα καὶ ἀπὸ ὅλους τὰ δάκρυα ἐκεῖνα, τὰ πρῶτα πικρὰ δάκρυα τῆς παθένου.

Καὶ ἡ μικρὰ καρδοῦλα συνεσφίχθη, καὶ τὸ πτωχὸ παιδί, τὸ μόλις μπουμποῦκι ἐκεῖνο, ἐνόμισε κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτήν, ὅτι ἡ σφιγμένη καρδοῦλα του ἀπέθανε διὰ παντός!

II

Τὰ ἔτη παρέρχονται. Εἰκοσαετίς ἡ Ἑλλὴ ἐγένετο σύζυγος· ὑπανδρεύθη ἄνδρα τὸν ὁποῖον ἐξελέξεν ὁ πατὴρ τῆς, χωρὶς ἀπέχθειαν, ἥρεμος ὥσάν νὰ ἐξε-

τέλει τὸν προορισμὸν τῆς. Ὁ σύζυγός τῆς ἐνυμφεύετο μὲ ὅλην τὴν ψυχραμίαν καὶ τὴν γαλήνην τὴν ὁποῖαν αἰσθάνεται πῆς ὅστις κάμνει γάμον σύμφωνον μὲ ὅλας τὰς ἀπαιτήσεις τῆς κοινωνίας καὶ τῆς λογικῆς. *Marriage de commerce*. Τίποτε δὲν ἔκαμε παραφωνίαν καὶ ἀπὸ τὰ δύο μέρη· κοινωνικαὶ καὶ οἰκογενειακαὶ συνθήκαι, περιορῶσαι, ἡλικία ὅλα ἦσαν τελειῶς ἁρμονικά· ὁ κόσμος τῆς κακογλωσσίας, δὲν ἠδυνήθη ὅσον καὶ ἂν προσεπάθησε νὰ εὕρῃ τὸ παραμικρόν.

Μετὰ ἐν ἔτος ἡ Ἑλλὴ ἐγένετο μητέρα καὶ μετὰ δύο ἀκόμη δευτέρους υἱὸς ἐγενήθη.

Τὸ μητρικὸν φίλτρον εἶνε τὸσον φυσικὸν ὥστε ἐκ πρώτης ὄψεως φαίνεται κοινὸν πρᾶγμα καὶ ἴσως δι' αὐτὸ ἀνάξιον παρατηρήσεως. Ἐν τούτοις ὑπάρχουσι καὶ ἐδῶ ἀκόμη διαφοραί. Ἡ ὑπέροχος, τρυφερά καὶ ἀξιαγάπητος φύσις τῆς Ἑλλης, εὐρήκεν εἰς τὰ παιδιὰ τῆς δυνατόν ἀντικείμενον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν αἰσθημάτων τῆς. Ὅλη ἡ ἀγάπη τὴν ὁποῖαν ἦτο ἱκανὴ νὰ αἰσθανθῇ ἡ καρδιά τῆς, συνεκεντρώθη εἰς τὰ δύο μελαχροινὰ κεφαλάρια τῶν ἀγοριῶν τῆς.

Τὰ παιδιὰ μεγαλώνουν καὶ ὁλόκληρος ἡ ζωὴ τῆς Ἑλλης εἶνε ἀφιερωμένη εἰς τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν ἀνατροφὴν τῶν: εἶνε δύο ζωηρότατα καὶ ἀτίθασσα ἀγοράκια, ἔξυπνα ὅμως καὶ χαριτωμένα· δίδουν κόπους, ἀλλὰ καὶ εὐχαριστήσεις εἰς τὴν μητέρα τῶν.

Εἰς τὴν περίοδον αὐτὴν τῆς ζωῆς τῆς Ἑλλης, τῇ ἐγένετο καὶ μία ἀποκαλύψις, συνήθης μὲν ἐν τῷ βίῳ ἄλλ' ἐξασκοῦσα πάντοτε ἐπὶ τῆς γυναικὸς μεγάλῃ ἐντύπωσιν, εἴτε ἐρωτευμένη σύζυγος εἶνε αὐτὴ εἴτε ἀπλῶς πιστὴ καὶ ἀφοσιωμένη, εἴτε καὶ ἀπιστος καὶ ἀδιάφορος ἀκόμη. Ἡ Ἑλλὴ ἀνεκάλυπεν ὅτι ὁ σύζυγός τῆς εἶχεν ἐρωμένην.

III

Ἡ ζωὴ τῆς τῶρα εἶχεν ἀλλάξει.

Τὰ παιδιὰ ἐπῆγαιναν εἰς τὸ σχολεῖον· τὸ σπῆτι εἶχε χάσει τὸν θόρυβον καὶ ἡ μητέρα τὰς καθημερινὰς μικροφροντίδας τῆς· ἡ παιδαγωγὸς τὰ παρελάμβανε ἅμα τῇ ἐπιστροφῇ τῶν ἐκ τοῦ σχολείου.

Ἡ Ἑλλὴ ἤρχισε νὰ αἰσθάνηται τὸ κενὸν μέσα καὶ γύρω τῆς. Ὡ! ἡ σκληρὰ στιγμή ὅταν οἱ νεοσσοὶ ἀρχίζουσιν νὰ πετοῦν πλεόν μόνου, ὃ ἡ πικρὰ ὥρα ὅταν τὰ παιδιὰ μὴ ἔχοντα πλεόν ἀνάγκην τῆς μητρὸς, ἀποσπῶνται βαθμηδὸν τῆς ἀγκάλης τῆς διὰ νὰ βαδίσουν μόνα, διὰ νὰ ζήτουν—ὡς δικαιούνται—ἐλευθερία, τὴν ἰδίαν αὐτῶν ζωὴν!

Τὸ κενὸν ἐγέμισε τὴν ψυχὴν τῆς. Ὁ σύζυγός τῆς ἦτο πλεόν ἢ ποτὲ ἀπομακρυσμένος ἀπὸ αὐτῆς. Τότε ἐρρίφθη εἰς τὴν κοσμικὴν ζωὴν, εἰς τὰ βιβλία, εἰς τὰς ἀπολαύσεις τὰς ὁποίας δίδουν αἱ Τέχναι καὶ ἡ Μουσικὴ. Δὲν ἐγένετο κοσμικὴ συγγέντωςως χωρὶς νὰ παρενδρίσκειται, συναυλία ἢ θεατρικὴ παράστασις, ἀνοιγμὰ ἐκθέσεως καλλιτεχνικῆς ἢ ἄλλου ἐνδιαφέροντος χωρὶς τὴν ἀπαραίτητον Κυρίαν Ἀδελίδου.

Οἱ χρονολογικοὶ καὶ ὁρασιογράφοι τῶν κοινωνικῶν τῶν ἐφημεριδῶν εὗρισκον τὸ ὄνομα τῆς πάντοτε πρόχειρον ὑπὸ τὴν πέναν των. Αἱ τουαλέτται τῆς ἦσαν ἐκ τῶν πλουσιωτέρων καὶ ἰδίως ἐκ τῶν κομψωτέρων πάντοτε, αὐτὴ δὲ ἦτο τότε μία πρᾶγματι ὡραία γυνή. Ἦτο ἡλικίας τριάκοντα πέντε ἐτῶν, ἡλικία τὴν ὁποῖαν θὰ ὀνομάσωμεν τὴν καθαντὸ γυναικεῖαν—ὅπως λέγομεν ἀνδρικήν διὰ τὸν ἄνδρα—δηλαδὴ τὴν μετὰ τὴν κατ' ἐξοχὴν πρώτην νεανικήν, καὶ κατὰ τὴν ὁποῖαν ἡ γυνὴ ὅπως καὶ ὁ ἀνὴρ εἶνε εἰς τὸ ζενιθὶ τῆς ἀναπτύξεως των καὶ σωματικῶς καὶ πνευματικῶς.

Τὸν Νοέμβριον ἐκεῖνον ἡ ἐτησίᾳ Καλλιτεχνικῇ Ἐκθεσίᾳ ἐν τῷ φιλολογικῷ Συλλόγῳ «Παρνασσῶ» εἶχεν ἐξαίρετικὴν ἐπιτυχίαν. Ὅλοι οἱ Ἕλληνες ζωγρά-

Δεσποινίς Ζ.

Ἀπὸ τὴν νέαν σειρὰν τῶν Ἀθιδῶν.

Κ. ΚΟΜΜΗ

Ζινέττα Λαντέλυ

ἡ πριγκίτσα ἡθοποιός

Ἄρης Σακελλαρίδης

ὁ νέος βαρύντονος

Κυρία Josefa de Vasilicos

Αμερικανής γλύπτρια

φοι είχαν αποστείλει εκ των ωραιότερων έργων των. Ο Ιακωβίδης το περίφημον «κοντσέρτο» του και ένα πίνακα, ένα βάζο με άνθη, όστις είνε από τὰ καλύτερα έργα του· ο Ροϊλός δύο πίνακας με στρατιωτικά σκηνάς και τοπεία, ο Ράλλης τότε «Φυλακισμένον» του και μίαν θαυμασίαν «Οδαλίσκην», ο Μποκατσιάμπης Κερκυραϊκά τοπεία. Ο Γεραλής και ο Σαββίδης ως και οί δύο Θωμόπουλοι άντεπροσωπεύοντο με πολύ επιτυχῆ ἔγχα.

Ἡ Ἑλλη παρήρχετο με τὰ φάσ-ά-μαιν εἰς τὸ χέρι ὅπως μέσα εἰς ἀγαπητοὺς γνωρίμους· με τὸ πρῶτον βλέμμα διέκρινε τίνος ἦτο τὸ ἔργον· με τὴν θαυμαστήν της ἀντίληψιν τοῦ ἀληθῶς Ὁραίου ἐξεχώριζε τὰ ἐκλεκτότερα και δυνατότερα τῶν ἔργων. Αἰφνης ἐστάθη. Πρὸ αὐτῆς μεγάλος πίναξ παριστάνων γυναῖκα ἐν ἀνοικτοχρόφ περιβολῇ, ἐδέσμευσε τὴν προσοχήν της· παραπλεύρως ἡ προσωπογραφία γνωστῆς Ἀτιθίδος παρουσίαζε τὴν αὐτὴν τεχνοτροπίαν τὴν ὁποίαν ἔβλεπε διὰ πρώτην φοράν· ἐπλησίασε και ἀνέγνωσε τὴν ὑπογραφὴν τοῦ ζωγράφου· Πέτρος Λαρόκης. Τὸ ὄνομα τῇ ἦτο ἐντελῶς ἄγνωστον· κάποιος νέος βεβαίως ὅστις ἐξέθετε διὰ πρώτην φοράν. Καὶ ἡ Ἑλλη εἰς τὴν περιπλάνησίν της ἐκείνην πολὺ συχνά και ἐπὶ μακρὸν ἐστάθη πρὸ τῆς γυναικὸς με τὸ ροδόχροον φόρεμα και σιωπηλῇ ἐθαύμαζε τὰς ἀβράς γραμμάς και τὴν ὄνειρῶδῃ ἔκφρασιν τὴν ὁποίαν τὸσον ὥραία εἶχεν ἀποτυπώσει ὁ ἄγνωστος καλλιτέχνης.

Ὁ χειμὼν παρήλθε ὅπως συνήθως. Εἰς μίαν ἀπογευματινὴν συγκέντρωσιν, με τὸ φλυτζάνι τοῦ τσαγιού εἰς τὸ χέρι, ἐν μέσῳ τῆς χαριτωμένης φλυαρίας κύκλου κυριῶν και κυριῶν συζητούντων τὰς διαφόρους ἐπικαιρότητας, ἔμαθεν ἡ Ἑλλη τὴν διευθύνσιν τοῦ atelier τοῦ μόλις ἐκ Γαλλίας ἀφίχθέντος ζωγράφου και τῇ ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα και ἡ ἐπιθυμία νὰ ἀποκτήσῃ τὴν προσωπογραφίαν της ἀπὸ τοῦ πινέλου τοῦ νεοεμφανισθέντος καλλιτέχνου.

Καὶ εἶνε ἀνοίξας πλέον ὅταν ἡ Ἑλλη συνοδευομένη ἀπὸ τὴν θείαν της μετέβη εἰς τὸ εὐρύχωρον atelier και ἤρχισε νὰ ποζάρῃ διὰ τὴν εἰκόνα της.

Ὁ Πέτρος Λαρόκης ἦτον ὑψηλὸς και εὐστροφος,

τριακοντούτης περίπου. Εἶχε τὰ μαλλιά κατὰμαυρα και ὑπὸ τὸν ἐπίσης κατὰμαυρον μύστακα μία ζωηρὸς κοκκίνη γραμμὴ—ὡς ἀπὸ πινέλον χαραχθεῖσα—ἐσχημάτιζε τὸ στόμα. Ἦτον εὐφρείας μορφώσεως και ὠμίλει τὴν Γαλλικὴν θαυμασίως. Μολονότι πολὺ μετρημένος εἰς τοὺς λόγους του και ἥμιστα διαχυτικός, ἦτο ἐν τούτοις εὐχάριστος causeur και οὐδέποτε séances εἰς atelier διῆλθον τὸσον ἄκοποι, παρήλθον ταχέως και εὐαρέστως ὅπως αἱ séances διὰ τὸ πορτραῖτο τῆς κυρίας Αὐλίδου. Αἱ ὥραι ἐπέτων εὐχάριστοι και ἀπολαυστικαὶ και διὰ τοὺς δύο. Ὅταν ὁ καλλιτέχνης ἐκουράζετο ἐργαζόμενος, ἐζήτει τὴν ἀδειαν νὰ ἀνάγῃ ἓνα σιγαρέτον και ἡ συνομιλία ἐξηκολούθει, ἀκόμη πλέον ἐνδιαφέρουσα και τερπνὴ ἐν μέσῳ τοῦ ὥραιου ἐκείνου περιβάλλοντος, ὅπως ἦτο τὸ ἐργαστήριον τοῦ ἐμπνευσμένου ζωγράφου.

Ἡ εἰκὼν ἐτελείωσε και ἡ Κα Αὐλίδου ἀνεχώρησε διὰ ταξείδιον εἰς Ἑλβετίαν μετὰ τοῦ συζύγου και τῶν υἱῶν της, τοὺς ὁποίους ἐπρόκειτο νὰ ἀφήσουν ἐκεῖ ἐσωτερικοὺς εἰς ἓν οἰκοτροφεῖον.

Μέχρις ὅτου γίνεῖ ἡ ἐναρξὶς τῶν μαθημάτων, μήτηρ και παιδιὰ περιέτρεχον τὰς ὥραιας τοποθεσίας τῆς Ἑλβετίας. Ἀλλά... εἰς ὅλας της τὰς ἐκδρομὰς και ὅλας τὰς διασκεδάσεις, ἡ Ἑλλη ἔφερε πάντοτε μεθ' ἑαυτῆς και ἓνα ἀπόντα, τὸν τελευταῖόν της γνώριμον, τὸν νεαρόν ζωγράφον.

Μάτην προσεπάθει νὰ ἀποδώξῃ τὴν εἰκόνα του. Ὅταν εὐρίσζετο πρὸ ἐνὸς ὥραιου τοπίου ἡ ἐνώπιον μιᾶς χρυσῆς δόσεως, ἀπαλὰ μία σιλουέττα παροοσιάζετο πρὸ τῶν ὁμμάτων της, και ἡ καρδιά της και ὁ νοῦς της ἐφέροντο ἀκατάσχετοι πρὸς τὸν

ΙΑΠΩΝΙΚΗ ΖΩΓΡΑΦΙΚΗ

Kawai Gyokyo

Ἄλογα

ἀνδρα ἐκείνον καὶ τῇ ἐφαίνετο ὅτι ὅλα θὰ ἦσαν ὠραιότερα ἐὰν ἦτο ἐκεῖ, πλησίον τῆς καὶ σύντροφός τῆς. Καὶ ἡ θέλησίς ἀπεδίωκεν τὴν ὀπτασίαν καὶ ἡ ὀπτασία ἐπανήρχετο ἐπιμονωτέρα.

Οἱ μικροὶ ἐνεκλείσθησαν εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ὁ Κος καὶ ἡ Κα Αὐλίδου ἐπέστρεψαν εἰς Ἀθήνας.

Ἡ Ἑλλῆ μὴ καταπορθώσασα νὰ καταπνίξῃ τὸ αἰσθημὰ τῆς ἔλαβε τὴν ἀπόφασιν νὰ ἐπανίδῃ τὸν ζωγράφον. Εἰς τὸ τέλος δὲν εἶχε καὶ αὐτὴ δικαιώματα ἐπὶ τῆς ζωῆς, δὲν τῇ ἐπετρέπετο νὰ ἀγαπήσῃ καὶ νὰ ἀγαπηθῇ; Εἶχε δώσῃ ὅλον τὸ εἶναι τῆς εἰς τὸ σπῆτι ἐκείνου τὸ ὅποιον αἱ περιστάσεις καὶ αἱ κοινωνικαὶ συνθήκαι εἶχον δημιουργήσει ὡς ἰδικόν τῆς καὶ ἐπληρώθῃ μὲ ἀδιαφορίαν, ἀχαριστίαν καὶ ἀπάτην ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν ὅποιον τόσον εἰλικρινῶς καὶ εὐσυνειδήτως εἶχε παραδώσει καὶ τὴν ζωὴν καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμά τῆς.

Τὸν ἐπανεῖδε καὶ ἡσθάνθῃ ἑαυτὴν εὐτυχὴ ὅταν εὐρέθῃ πάλιν μέσα εἰς τὸ ἀγαπημένον atelier μὲ τὰ ὠραία σκίτσα καὶ τὴν χαριτωμένην ἀταξίαν του, πρὸ πάντος ὅταν εἶδε καὶ ἡκουσε καὶ συνωμίλει πάλιν μετὰ τοῦ Πέτρου Λαρόκη. Τὸν ἔβλεπε καὶ ἡ χαρὰ ἐρροδιζε τὸ πρόσωπον καὶ ἔκαμνε τὰ μάτια τῆς νὰ λάμπουν. Πῶς εἶχε διέλθῃ ὅλους αὐτοὺς τοὺς μῆνας, τί εἰργάζετο; Τὸν ἡκουεν ἀπλήστως διηγούμενον πῶς ἐπέρασε τὸ καλοκαίρι καὶ πῶς δὲν ἀπεμακρύνθη διόλου τῶν Ἀθηνῶν.

Τὸν ἐπανεῖδεν ἀκόμῃ καὶ πλειστάκις εἰς τὸ atelier του πάντοτε, ἀλλὰ ὁ Πέτρος Λαρόκης δὲν ἦτο πλέον ὁ ἴδιος. Τὸ βλέμμα τῆς—τὸ βλέμμα τῆς ἐρώσης γυναῖκος γίνεται ἐξαιρετικῶς ἐταστικόν—διέκρινε διαφορὰν ἐπελθοῦσαν εἰς αὐτόν. Ὁ ἄλλοτε τόσον ἐπιμελημένος τὴν περιβολήν, ἦτο τώρα ἀτημέλητος. Τὰ μαῦρα μαλλιά ἀτάκτως περιέβαλλον τὸ εὐρὺ μέτωπον, τὸ βλέμμα ἦτο ἀνήσυχον καὶ πότε πυρετώδες, πότε ἀφηρημένον. Διεινέτο ὅτι τὸν ἀπασχολεῖ πολὺ ἓν ἔργον τὸ ὅποιον προώριζε διὰ τὸ Salon τῶν Παρισίων.

Πράγματι, μέγας πῖναξ παρίστανεν ὁλόσωμον, ἐν λευκῇ περιβολῇ, εἰκοσαετὴ ξανθὴν νεάνίδα μὲ πρόσωπον κανονικόν, ὀνειρώδες καὶ παιδικὸν συνάμα τὴν Ἑλένην Νικλάκου ὡς τὴν ὀνόμαζεν ὁ καλλιτέχνης εἰς τὴν ἐρώτησιν τῆς Κας Αὐλίδου.

Ὁ χειμὼν βαίνει τὸν δρόμον του φέρων μαζί του εἰς τὸν ἀττικὸν ὀρίζοντα, πότε καταιγίδας, νέφη, ἀνεμὸν καὶ χιόνια, πότε ἡλιολούστους ἡμέρας καὶ γαληνιαίας νύκτας.

Εἰς τὸ atelier τοῦ Πέτρου Λαρόκη δοῖμα βορὸν λαμβάνει χώραν. Ἡ Ἑλλῆ πηγαίνει πότε συχνότερα καὶ πότε ἀραιότερα. Τὴν σύρει ἐκεῖ ἀκαταμάχτην σφοδρὸν αἰσθημα καὶ φεύγει ἐκείθεν σχεδὸν πάντοτε συντετριμμένη, ἄρρωστη. Ὁ Πέτρος Λαρόκης πότε χλωμὸς καὶ πότε μὲ πυρέσσοντα χεῖλη καὶ μάγουλα, εἶναι ἀγνώριστος. Ἀγωνίζεται, παλαίει διαρκῶς μὲ τὸν χρωστῆρα εἰς τὸ χέρι μὲ τὴν εἰκόνα τῆς νεαρᾶς κόρης ἣτις ἔρχεται καὶ ποζάρει ὅταν αἱ κοσμικαὶ διασκεδάσεις τὰς ὁποίας διὰ πρώτην φορὰν ἀπολαμβάνει, τῇ ἀφίρουν καιρὸν. Καὶ ὁ ζωγράφος καταστρέφει ὅ,τι χθὲς ἐφιλοτέχνησε, γερμίζει τὸ atelier μὲ πολλὰ σκίτσα τὰ ὅποια στερεοτύπως παρουσιάζουν εἰς διαφόρους στάσεις τὴν αὐτὴν πάντοτε ξανθὴν κόρην μὲ τὸ αἰνιγματώδες μεῖδιμα περὶ τὸ μικρὸν στόμα. Καὶ ἀμφιβάλλει διὰ τὴν τέχνην του αὐτὸς ὁ χθεσινὸς ἐνθουσιώδης ἐργάτης ὁ μὲ τὴν αὐτοπεποίθησιν καὶ πίστιν εἰς τὸ τάλαντόν του ἄλλοτε ἐργαζόμενος!

Ὁ χειμὼν ἐξακολουθεῖ τὸν δρόμον του εἰς τὸν ἀττικὸν ὀρίζοντα φέρων φαιδράς συναθροίσεις, λαμπροὺς χορούς, ἀπολαυστικὰς θεατρικὰς παραστάσεις εἰς τὸν εὐτυχὴ καὶ τὸν διασκεδάζοντα κόσμον τῶν ἀθηναϊκῶν αἰθουσῶν.

Καὶ εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ Πέτρου Λαρόκη μία ἀπὸ τὰς βασιλίδας τῆς Ἀθηναϊκῆς κοινωνίας καὶ λόγῳ πλούτου καὶ θέσεως καὶ ἰδίως λόγῳ κομψότητος καὶ χάριτος καὶ εὐμορφίας, μὴ ἀπὸ τὰς χαϊδευμένας βασιλίδας τῆς, ἀποτεθαρσμένη καὶ ἄθυμος κάθεται συμμαζεμένη εἰς μίαν γωνίαν καὶ παρακολουθεῖ μὲ τὴν ἀγωνίαν εἰς τὴν ψυχὴν καὶ εἰς τὰ μάτια τὸν πάσχοντα καλλιτέχνην. Καὶ αὐτὸς τυφλός, τυφλὸς δὲν βλέπει γύρω του, δὲν βλέπει τίποτε! Τὰ μάτια τῆς ψυχῆς του ἔχασαν τὸ φῶς των, καὶ παρακολουθοῦν μόνον ἓνα ἰνδαλμα, μίαν ὀπτασίαν, ἓνα ξανθὸ κεφάλι φωτισμένον ἀπὸ δύο γαλανά παιδικὰ μάτια!

Ἐφθασε πάλιν ἡ ἀνοιξὶς μὲ ὅλα τῆς τὰ δῶρα.

Ὁ Κος Αὐλίδης μὲ ὅλην τὴν προσήλωσιν εἰς τὰς τραπεζιτικὰς του ἐργασίας αἵτινες ὑπῆρξαν πολὺλοκοὶ τὸ ἔτος αὐτό, καὶ ὅλην τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς μίαν ἡθοποιὸν τοῦ γαλλικοῦ θιάσου, παρετήρησε τέλος ὅτι ἡ Ἑλλῆ ἐφθίνεν, ὅτι ἡ Ἑλλῆ ὥχρεα καὶ ὅτι τὸ πλεῖστον τῆς ἡμέρας τῆς διήρχετο ἐξηλωμένη ἐπὶ τῆς chaise-longue, ἐπὶ ὧρας ἀζήνητος μένουσα ὡς ζωντανὸν πτώμα. Τίποτε δὲν τὴν ἐνδιέφερε καὶ ἔμενε σιωπηλὴ, αὐτὴ ἡ γόησσα τῆς causerie.

Ἡ ἀπουσία τῶν μικρῶν υἱῶν τῆς ἐθεωρήθη ὡς ἡ μόνῃ αἰτία τῆς ἀλλαγῆς τῆς, καὶ ἡ ἔλλειψις τῶν θορυβωδῶν παιγνιδίων τῶν, ὡς ἡ μόνῃ ἀφορμὴ τῆς μελαγχολίας τῆς. Μὲ τὰς πρώτας θερμὰς ἡμέρας ὁ Κος καὶ ἡ Κα Αὐλίδου ἀνεχώρησαν διὰ τὴν Ἑλβετίαν πρὸς ἐπίσκεψιν τῶν τέκνων των.

Ἡ μέριμνα τοῦ κ. Αὐλίδου ἐφθασε μέχρι τοῦ σημείου νὰ προσκαλέσῃ καὶ ἱατροὺς ὅστις εἶρε τὴν Ἑλλῆν ὑγιὰ καὶ μόνον ὀλίγον κουρασμένην καὶ ἀναιμικὴν. Διέταξε διαμονὴν εἰς μίαν λουτρόπολιν καὶ οὐδὲν πλέον.

Ἐγκατεστάθησαν εἰς Ενίαν διὰ νὰ εἶνε πλησίον τῶν παιδιῶν. Ἡ Ἑλλῆ ἔπινε νερὸ καὶ ἔκαμνε λουτρό. Ἐν εἶδος νάρκης εἶχε καταλάβει ὁλόκληρον τὸ εἶναι τῆς. Μέσα εἰς τὸν λουτήρα παρηκολούθει τὰς εὐγράμμους καμπύλας τοῦ λεπτοῦ καὶ παχουλοῦ λευκοῦ σώματός τῆς: τοὺς φημισμένους χυτοὺς ὤμους, τὸ στήθος μὲ τῆς Ἀφροδίτης τὰ μῆλα, τὰς τορνευτὰς κνήμας καὶ τοὺς μικροὺς πόδας. Ὡ πόσον θὰ ἦτο εὐτυχὴς νὰ παρέδιδε τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο σῶμα ὡς πρότυπον εἰς τὸν καλλιτέχνην καί, τίς οἶδε! Ἴσως μὲ τὴν αὐτὴν εὐτυχίαν θὰ τὸ παρέδιδε καὶ εἰς τὸν ἄνδρα! Ποῖος εἰξεύρει! Διὰ αὐτὸς δὲν εἶδε, διὰ τὴν δὲν ἠγνόησε τίποτε;

Εἰς τὰ σκιερὰ μέρη τοῦ παρκου ἐξηλωμένη ἡ καθήμεν ὑπὸ τὰ δένδρα κατελαμβάνετο ἀπὸ μίαν ἀόριστον γαλήνην καὶ ἡδονικὴν νάρκην.

Ἐζήτησε νὰ παρατινὴν τὴν διαμονὴν τῆς εἰς Ενίαν καὶ νὰ κάμῃ διπλάσιαν τὴν θεραπείαν καὶ ἔμεινεν ἀκόμῃ ἐκεῖ. Ἀπέφευγε τὸν κόσμον καὶ ἔφερε πλέον ὡς τι ἀναπόσπαστον ἀπὸ τὴν ὑπαρξίν τῆς, ὡς ἄλλο ἐγὼ τῆς ἐν ἑαυτῇ τὴν εἰκόνα τοῦ Πέτρου Λαρόκη.

Καὶ ὁ καιρὸς παρήρχετο.

Ἐνα δειλινόν, ἐνθ' ἦτο ἐξηλωμένη ὑπὸ τὴν σκιάν μὲ ἓνα βιβλίον εἰς τὸ χέρι, τῇ ἔφερον τὰς ἐπιστολάς τῆς καὶ τὰς ἐφημερίδας ἐκ τῆς Ἑλλάδος. Ἀφ' ὧν ἀνέγνωσε τὰς ἐπιτολάς τῆς ἔλαβεν ἀνὰ χεῖρας τὴν «Ἐστίαν», τὴν προσφιλεῖ αὐτὴν εἰς πῖσαν κυρίαν ἐφημερίδα. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἀμέσως ἔπεσαν ἐπὶ ἐνὸς κοινωνικοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον: «Εὐτυχεῖς ἀρραβῶνες». Μετὰ χαρᾶς ἀγγέλλομεν τοὺς ἀρραβῶνας τοῦ διακεκριμένου καλλιτέχνου μας κ. Πέτρου Λαρόκη μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἑλένης Νικλάκου.

Τὸ φύλλον ἔπασεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῆς Ἑλλῆς Αὐλίδου ἐνθ' συγχρόνως τῇ ἐφάνη ὅτι ἡ καρδιά τῆς ἐσταμάτησε. Μηχανικῶς ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ

στήθους. "Ε! ὄχι ἡ καρδιά τὸ σαρκίον ἐξηκολούθει νὰ ζῇ καὶ νὰ κτυπᾷ, ἀλλ' ἡ καρδιά ἡ αἰσθανομένη, ἡ ἄλλη τῆς ἡ καρδιά, ἡ γεμάτη παλμούς, αὐτὴ εἶχεν ὀριστικῶς ἀποθάνει !.

Ἰούnius 1911.

ΔΑΦΝΗ ΛΩΡΑ

ΜΕΙΔΙΑΜΑΤΑ

— Καὶ πῶς τελειώνει αὐτὸ τὸ νέο μυθιστόρημα ;
— "Α, πολὺ τραγικὰ — παντρεύονται οἱ ἥρωες !

★

Δημοσιογράφος ἐντεροβιονόρει ἡθοποιόν.

— Πῶς παίζω μ' ἐρωτᾶτε, ἀγαπητὲ κύριε ; "Απλούστατα. "Όταν παίζω ζῶ ἐντελῶς εἰς τὸν ρόλον μου· ὅλα τὰ ἄλλα ἐξαφανίζονται... ἀκόμη καὶ τὸ κοινόν...

— Αὐτὸ τὸ παρετήρησα πολλάκις, ἐπεβεβαίωσεν ὁ μοχθρῶς δημοσιογράφος.

★

"Ηθοποιὸς (ἐπὶ τῆς σκηνῆς). — Εἴμεθα, μόνοι ;
Φωνή (ἀπὸ τὸ ἀκροατήριον). — Θὰ εἴσασθε ἂν μποροῦσαμε νὰ πάρωμε πίσω τὰ λεπτὰ μας ἀπὸ τὸ ταμεῖον.

★

Τὸ μῶδελο. — Πῆτε μου, κύριε ζωγράφε, τί κυρίως ζωγραφίζετε ;

— Αφ' ὅτου ἔρχεσαι, Λόρα, ζωγραφίζω — τὸ μέλλον ρόδινον.

★

— Τὸ μωρὸ σήμερα ὅλο κλαίει· θὰ τοῦ τραγουδήσω καὶ νὰ κοιμηθῇ.

"Εκεῖνος. — "Α, ὄχι. "Ασε το καλλιτέρα νὰ κλαίῃ.

★

Χσιοαφετημένη. — "Όλοι αἱ προσπάθειαι μας πρέπει νὰ τείνουν νὰ βγάλωμεν ἀπὸ ὅλας τὰς θέσεις τοὺς ἄνδρας· τότε θὰ μείνουν χωρὶς φρομὶ καὶ θ' ἀναγκασθοῦν νὰ μᾶς παντρευθοῦν.

★

Νεωτεριστικαὶ νεάνιδες.

Μία. — "Εμένα ὅ,τι μ' ἐνοχλεῖ στὸν γάμον εἶνε τὰ παιδιὰ !

"Άλλη. — "Εμένα ὁ σύζυγος !

★

— Πῶς βρίσκετε τὴν εἰκόνα μου ;

— "Εξοχὴν, θελκτικὴν, ὑπέροχον, θαυμασίαν, ἀριστοῦργημα.

— "Αλήθεια ;

— Λόγον τιμῆς, μονάχα θὰ σὰς ὁμολογήσω, ὅτι δὲν καταλαβαίνω τίποτε ἀπὸ ζωγραφικὴν.

★

— "Η γυναῖκά μου ἄλλοτε τραγουδοῦσε πολὺ, ἀλλ' ἀφ' ὅτου ἀποκτήσαμε παιδιὰ, δὲν κατορθώνει νὰ τραγουδήσῃ.

— Ναί, ναί, τὰ παιδιὰ εἶνε εὐλογία.

★ ΣΤΙΧΟΙ ★

Θ' ΑΡΘΗ ΚΑΙΡΟΣ.

Θάρδη καιρός, δὲν εἶνε μακρὸν,
Ποῦ θ' ἀνοιχτῇ ἓνα μῶμα καὶ γὰ μένα. . .
Θάρδη καιρός, ποῦ θὰ ἡσυχάσω πλεῖα
Στὸ μαῦρο μῶμα μέσα. . . "Ωμένα !

"Εκεῖ στὸν τάφο μέσα τὸν στενὸ
Γιὰ πάντα θὰ κλειστοῦνε τὰ θνητὰ μου,
"Όπου πετοῦσαν ὡς τὸν οὐρανὸν
Κι' ἀκόμα πάρα-πέρα... ὦ συμφορὰ μου !

Κι' ὡς μάταια θνητοῦ παρηγοριά μου
Θ' ἀφήσω κι' ἐγὼ κατὶ, σὰν πεθάνω,
Στὸν μάταιον τοῦτον κόσμον τὸν ἀπάνω,
Ψηλὰ γραμμένο κάπου τ' ὄνομά μου !

ΕΤΟΥΣ ΕΥΡΑΝΟΥΣ

Εἴμαι μὲς στ' ἄγρια θηρία,
Μὲ τὰ σκουλήκια συντηγάνω,
Εἴμαι σὲ μύρη ἐξορία,
Γλυστρῶ σὰν ἥσκιος καί... διαβαίνω.

Κι' ἐνῶ κυλιέται τὸ κορμὶ μου
Στὴν λάσπη μέσα κάθε μέρα,
Στοὺς οὐρανούς πετάει ἡ ψυχὴ μου
Ἵπως κι' ἀκόμα πάρα-πέρα.

ΞΑΝ ΤΩΝ ΠΕΛΕΚΑΝΩ

Μ' αἷμα σὰς θρέφω, ἀνήστικα παιδιὰ μου,
Μ' αἷμα βγαλμένο μὲς ἀπὸ τὴν καρδιά μου.
Φάτε, χορτάστε, γίνετε μεγάλα,
Φάτε ὅσο θέλετε, μὴν ἀφῆτε στάλα !

"Εχω τὰ στήθια μου, ἄχ ! γιὰ σὰς σκισμένα. . .
Φάτε, παιδάκια μου, νὰ εἴστε χορτασμένα.
Τρέχει τὸ αἷμά μου βοῦσι . . . "Ας πεθάνω
Γιὰ σὰς, παιδάκια μου, σὰν τὸ πελεκάνω !

ΜΕΣ ΤΑ ΣΤΗΘΙΑ...

Πότε ἀγριεύω κι' ἀσχημαίνω,
Θηρίο γίνομαι στ' ἀλήθεια,
Κι' ἓνα λιοντάρι φρολισσμένο
Νοιώθω πῶς ἔχω μὲς στὰ στήθια.

Πότε πετοῦμαι στὰ οὐράνια,
Σὰν νὰ εἴμονα πουλὶ στ' ἀλήθεια
Κι' ἓναν ἀητόν, μὲ περιφάνεια,
Νοιώθω πῶς ἔχω μὲς στὰ στήθια.

Πότε τονίζω τραγουνάκι
Βγαλμένο ἀπ' τῆς καρδιάς τὰ βύθια
Κι' ἓνα γλυκῶνον ἀηδονάκι
Νοιώθω πῶς ἔχω μὲς στὰ στήθια !